

Джек ЛОНДОН

ПОКЛИК
ПРЕДКІВ
та інші історії

*Переклад з англійської
Вероніки ГЛАДКОЇ
та Катерини КОРЯКІНОЇ*

Київ
“ЗНАННЯ”

ПОКЛИК ПРЕДКІВ

Розділ I

До первісного життя

*До мандрів незбитая туга
Живе понад звички набуті,
І, з сплячки віків пробудившись,
Звір дикий скидає всі пута.*

Бак не читав газет, отож і не знав, що для нього настала тривожна пора; та й не тільки для нього, а для кожного кудлача з міцними м'язами і довгою, теплою шерстю, що жив від П'юджет-Саунду аж до Сан-Дієго. А все тому, що блукачі серед полярного присмерку натрапили на жовтий метал, пароплави й транспортні компанії розголосили про нього,

і тисячі люду кинулись на Північ. І всім їм треба було собак — дужих, мускулястих, придатних до важкої роботи, кудлачів з густою шерстю, яка може захистити їх від холоду.

Бак жив у великому будинку, в напоеній сонцем долині Санта-Клара. “Садиба судді Міллера” — так звали це місце люди. Будинок стояв осторонь дороги, заховавшись за великими деревами, і крізь зелену гущавину видно було тільки широку непривітну веранду. До будинку вела алея для екіпажів, усипана гравієм. Вона пробігала через зелені галяви попід широкими наметами височенних тополь, що поспліталися вгорі своїм гіллям. Поза будинку все, здавалось, мало ще більші розміри, ніж перед ним. Там були великі стайні, де поралися з десятком конюхів та їхніх помічників, тяглися ряди котеджів для служби, обплетених в’юнким виноградом, та сила-силенна всяких інших надвірних будівель, що стояли неначе вишикувані на бойовий лад; а далі — високі виноградні лози, зелені пасовища, овочеві сади, ділянки з ягідними кущами. Були тут і артезіанська криниця з помпами, і великий цементовий басейн поруч. Щоранку, а в спеку то й удень, сини судді приходили сюди скупатися.

Бак панував у цьому великому маєтку. Тут він народився й тут провів усі чотири роки свого життя. Жили тут, звісно, ще собаки. Маєток був занадто великий, щоб обійтись без них, але вони не враховувалися. Вони приходили і зникали, залізали в буди, ховалися по затишних місцинках десь у домі, як, наприклад, Тутс, японський мопсик, та Ізабелла, мек-

сиканської породи, гола, без шерсті — дивні собаки, що тільки вряди-годи виходили за поріг будинку й ступали на землю. Коли вони з'являлися у вікнах, то фокстер'ери, яких бігало не менш як два десятки біля будинку, починали люто брехати й страшенно скавучати, але хатні песики були під захистом цілого легіону покоївок із помелами та швабрами.

Сам Бак не був ні хатнім собакою, ні надвірним. Він мав необмежену волю. Він плавав у басейні, ходив на полювання з синами судді, проводив його доньок Моллі та Алісу, коли вони йшли гуляти смерком або рано-вранці; зимовими вечорами лежав біля ніг судді в бібліотеці перед коминком, що яскраво палав; возив на спині його внуків, качав по траві й боронив їх під час усяких диких пригод, не відступаючи й на крок, коли вони дісталися аж до фонтана, а то ще й далі, де були загони для худоби або росли ягідні кущі. Він велично виступав серед фокстер'ерів і зовсім ігнорував існування Тутса та Ізабелли. Бо він був королем у цілім царстві тих істот, що плазували, літали й ходили в маєтку судді Міллера, включаючи й людей.

Батько його, Елмо, величезний сенбернар, був нерозлучним товаришем судді, і Бак подавав надії піти вслід за своїм батьком. Він був не такий великий і важив тільки 140 фунтів, бо мати його, Шеп, була шотландська вівчарка. Однак і 140 фунтів, коли до них долучити почуття власної гідності, що є наслідком доброго життя й загальної пошани, надавали йому право велично поводитись. Усі чотири роки, починаючи ще відтоді, як він був цуценям,

жив Бак життям ситого аристократа; отже, не диво, що він був гордий і навіть трохи егоцентричний, як то часом буває з вельможним панством, що живе ізольовано у своїх маєтках. На щастя, він уник небезпеки стати виніженим собакою. Полювання та інші втіхи на свіжому повітрі не дали йому стати гладким і розвинули його м'язи. А вода, купання в якій Бак так любив, ще й додала йому здоров'я.

Отакий був Бак наприкінці 1897 року, коли виявлене на Клондайку золото звабило людей з усіх кінців світу на далеку крижану Північ. Бак не читав газет і нічого інінко про те не знав, як не знав і того, що не годилося йому водитися з Мануелем, одним із садівникових помічників. Мануел мав прикру ваду: він дуже любляв грати в китайську лотерею, і до того ще вірив у певну систему вигравів, а це неминуче наближало його загибель. Щоб грати за системою, потрібні гроші, а йому куценької платні не вистачало навіть на потреби його жінки та численних нащадків.

Того нещасливого вечора, коли Мануел учинив зраду, суддя був на зборах "Товариства виноробів", а сини його заходились організувати атлетичний клуб, отож ніхто не бачив, як Бак і Мануел пройшли садом прогулятись, як думав Бак. І тільки один чоловік бачив, як вони вийшли на невеличкий полустанок Коледж-парк, де потяг зупиняється на вимогу. Чоловік поговорив з Мануелем, і розмова завершилася дзвоном грошей, що переходили з рук у руки.

— Вам треба добре зав'язати свій крам, перш ніж віддати покупцеві, — зауважив похмуро незнайомиць. На ці слова Мануел узяв мотузку й обв'язав ним двічі Бакову шию під нашійником.

— Коли прикрутите, то можете його добряче здушити, — сказав він, а незнайомиць щось буркнув ствердне.

Бак спокійно і з гідністю поставився до мотузки. Правда, це було щось не зовсім звичайне, але він звик зв'язатися на людей, яких знав, і певен був, що людський розум переважав його, собачий. Та коли кінці мотузки опинилися в руках у незнайомця, він грізно загарчав. Він тільки натяком виявив своє невдоволення, гордливо гадаючи, що сам натяк його має бути наказом. І дуже був здивований, що, відповідаючи на його гарчання, мотуз тісно зашморгнувся на шиї, і йому перехопило дух. Одразу розлютившись, він кинувся на чоловіка, але той не підпустив його до себе, схопив за горло й умілим рухом перекинув на спину. З висолопленим язиком, важко дихаючи, Бак шалено опинався, а мотуз ще немилосердніше зашморгував йому шию. Ніколи в житті з ним ніхто так не поводився, і зроду він не був настільки розлючений. Він знемігся, очі йому неначе поскліли, і він уже не відчував, як надійшов поїзд і обидва чоловіки затягли його в багажний вагон.

Опам'ятавшись, він насамперед відчув, що йому болить язик, що він їде і що його кидає з боку в бік. Паровоз хрипко й пронизливо засвистів на роз'їзді,

і Бак зрозумів, де він. Частенько йому траплялось подорожувати з суддею, і багажним вагоном їхав він не вперше. Бак розплющив очі. У них палав нездоланий гнів поневоленого короля. Чоловік кинувся йому до горла, але не встиг: цього разу собака був проворніший. Його щелепи зціпились на руці, що простяглась йому до горла, й не випустили її, аж доки його знову не придушили до нестями.

— У нього напади хвороби, — сказав, ховаючи покусану руку, чоловік до багажного кондуктора, що прибіг на галас. — Оце везу до Фріско. Там є якийсь першорядний собачий лікар, який береться його вилікувати.

Сидячи в халупині, прибудованій до портової таверни в Сан-Франциско, чоловік розбалакував про свою нічну подорож якомога красномовніше.

— Я взяв за нього лише п'ятдесят, — похмуро казав він. — Але вдруге не зробив би цього й за тисячу готівкою!

Хустка, в яку завинув він руку, геть уся просякла кров'ю, а права штанина була роздерта від коліна до низу.

— А скільки взяв отой кеп? — спитав господар таверни.

— Сотню. Ніяк не погоджувався на менше.

— Отже, сто п'ятдесят, — полічив господар. — Пес вартий цього, як на мене!

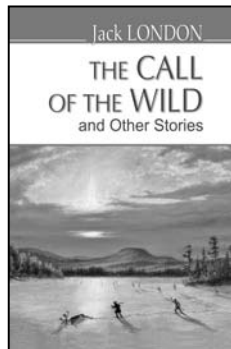
Чоловік, що привіз Бака, розв'язав заюшену хустку й подивився на свою покусану руку.

— Тільки б ще я не сказився від цих покусів!..

Зміст

Поклик предків	3
Розділ I. До первісного життя.....	3
Розділ II. Закон дрючка й зубів.....	18
Розділ III. Сила первісного звіра.....	30
Розділ IV. Хто став панувати.....	49
Розділ V. Важкий шлях	61
Розділ VI. З любові до людини.....	81
Розділ VII. Потужний поклик.....	99
Закон життя	123
Брехун Нам-Бок.....	134
Хвороба самотнього ватага.....	157
Кіш, син Кішів.....	171
Білошкіра Лі Ван.....	187
Спілка старих людей.....	213

Jack London

**THE CALL OF THE WILD
AND OTHER STORIES**

Київ : Znannia, 2019. —

238 p. — (American Library).

Для тих, хто читає світову літературу мовою оригіналу, пропонуємо книгу Джека Лондона “Поклик предків та інші історії” англійською мовою без скорочень та адаптації.

Усі книги серій “English Library” і “American Library” виходять друком мовою оригіналу та у перекладі українською. Розташування тексту твору на сторінках видання англійською відповідає їх розміщенню у книзі українською мовою.

Книги цих серій можна придбати у кращих книгарнях України, передплатити у будь-якому відділенні поштового зв'язку або замовити на сайті нашого видавництва: www.znannia.com.ua.

Книги цих серій можна придбати у кращих книгарнях України, передплатити у будь-якому відділенні поштового зв'язку або замовити на сайті нашого видавництва: www.znannia.com.ua.

Передплатні індекси:

74072 — “English Library” (англійською мовою);

21877 — “English Library” (українською мовою);

10174 — “American Library” (англійською мовою);

10654 — “American Library” (українською мовою).